

fessor Sandrups afvisende Holdning overfor det; men han havde ikke villet tro paa Muligheden af, at man i vore Dage kunde udsættes for en saadan Miskendelse.

„Naa ja,“ sagde han. „Jeg forstaar det egenlig godt, at De føler Trang til at komme bort. Der er — foreløbig — næppe nogen gunstig Jordbund for Dem herhjemme. Jeg kommer til at tænke paa et Udtryk, De engang brugte om vort berømmelige polytekniske Læreværk. De kaldte det „en Udrugningsanstalt for Kontorister“. Jeg finder det Udtryk aldeles mageløst. Og det er upaatvivlelig fuldkommen rammende. Alt i vor Tid indrettes jo paa at fremelske Middelmaadigheden. Der er ikke længer Plads for Undtagelserne, ingen Forstaaelse af, ja ikke engang nogen Trang til det særegne, det fremragende, det banebrydende. Det er, som Nathan skriver, — vi har altfor længe plejet en letfærdig Omgang med Fantasien og derved i en betænkelig Grad svækket Nationens Viljeskraft.“

„Skriver han det?“

„Aa ja, — og meget mere. Men jeg vil nu alligevel sende Dem den Afhandling. De maa læse den! — Tænker De at rejse langt væk?“

„Jeg veed ikke. Jeg har ikke saadan nærmere — —.“

„Aa, men De vil komme tilbage. De vil snart komme tilbage! Derom er jeg ganske overbevist! Fremtiden herhjemme hører nu engang Dem til! ... Men maaske er det, alt vel betænkt, slet ikke afvejen saadan at gøre sig usynlig en lille Tid. Det vil vist endogsaa være ganske klogt. Et Ophold i Udlandet giver altid Prestige. Kunde De blot opnaa en Ansættelse hos et af de store engelske eller franske Ingeniørfirmaer. Blackbourn & Gries